

ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ

Το κείμενο που ακολουθεί, όπως κι αυτά που θα ακολουθήσουν στην παρούσα στήλη, είναι προϊόν μυθοπλασίας βασισμένο σε αληθινές ιστορίες. Σε ιστορίες που έφτασαν στα αυτιά μας και που τις αναμείξαμε με μπόλικη φαντασία. Προσοχή όμως. Τα λόγια που ακούγονται δεν είναι δικά μας. Οι λέξεις δεν μας εκπροσωπούν. Οι λέξεις είναι σκέψεις. Σκέψεις των ηρώων. Ανθρώπων που γεννιούνται σε συγκεκριμένες κοινωνίες. Ζούνε τη μοναδική ζωή τους με μοναδικούς τρόπους. Εγκλωβισμένοι στο συγκεκριμένο ιστορικό παρόν τους. Δεν τους αρέσει. Οι ζωές τους δεν τους αρέσουν. Θέλουν να ξεφύγουν. Μα δεν υπάρχει κάτι πέρα από αυτό που ήδη είναι. Τι είναι; Τόνοι ερειπίων. Χιλιάδες χιλιόμετρα στα ανάποδα φτερά της ανθρώπινης εξέλιξης.

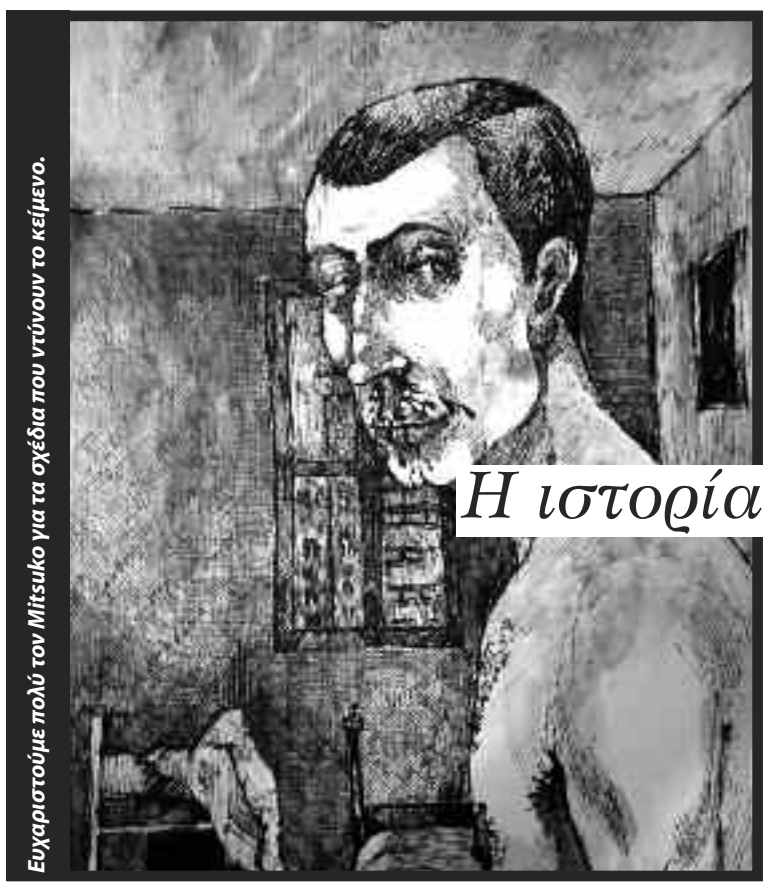
Και τώρα η σκηνή. Είμαστε στην Κυψέλη. Άνοιξη. Από το μπλε Fiat του '95 βγαίνει ένας άντρας. Στα πόδια έχει αίματα. Ένα μηχανάκι περνάει από μπροστά του. Σταματάει. Ο οδηγός κατεβαίνει φορώντας το κράνος του. Από το μπουφάν της μηχανής βγάζει ένα περιστρόφο. Ένας τηλεφωνητής ντυμένος spiderman πέφτει ουρλιάζοντας από τον ουρανό. Σκάει στο πεζοδρόμιο. Μπαμ. Ο spiderman-τηλεφωνητής διαμελίζεται από την πτώση. Ο δολοφόνος αστοχεί. Πετυχαίνει έναν τυχαίο περαστικό. Πεθαίνει ακαριαία. Ο άντρας με τα αίματα τρέχει να κρυφτεί. Ο οδηγός τον προλαβαίνει. Μία στον

πνεύμονα. Μία στον ώμο. Μία στο κεφάλι. Κομμάτια εγκεφάλου εκσφενδονίζονται σε παρακείμενο παρκαρισμένο αυτοκίνητο. Μέσα είναι δύο ασφαλίτες. Ο δολοφόνος δεν το ξέρει. Ανεβαίνει στο μηχανάκι και φεύγει. Οι ασφαλίτες κοιτάνε σαστισμένοι. Βάζουν μπροστά και φεύγουν από την αντίθετη κατεύθυνση.

Όλα συνέβησαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Μητροπολιτική συγχροία ασύνδετων ζωών.

Στα κείμενα που ακολουθούν θα μάθουμε τι συνέβη.

Καλή ανάγνωση.

Ευχαριστούμε πολύ τον Mitsuko για τα σχέδια που ντύνουν το κείμενο.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ιστορία του Λούκας

Ο Λούκας ήταν στον τρίτο όροφο ενός τεράστιου τιμεντένιου κουτιού. Μπροστά του βρισκόταν μία τεράστια ουρά. Εδώ και ώρα περίμενε κολλημένος σε ένα μακρόστενο πουθενά για να πάρει το χαρτί. Κατά διαστήματα έριχνε κλεφτές ματιές στο μεγάλο ρολόι του τοίχου. Σίγουρα δεν θα προλάβαινε. Αφού περίμενε μία ώρα στον πρώτο, οι μαλάκες τον έστειλαν στον τρίτο. Οι ήχοι μεγεθύνθηκαν από την αγωνία του. Το ταπ ταπ της δαχτυλογράφησης ένωσε να του τρυπάει το μυαλό. Κοίταξε σπασμένοι τους δύο γέρους μπροστά του. Του ήρθε να τους κοπανάσει. Ξαφνικά σιωπή. Και μετά θόρυβος. Από το μεγάφωνο του διαδρόμου ούρλιαξε μία σειρήνα περιπολικού. Ένα μπατασικό εμφανίστηκε από το πουθενά, μάρσαρε και κάλπασε ξέφρενα πάνω στα μεπετά. Τα φώτα του τον τύφλωσαν. Οι ήχοι του τον κούφωσαν. Τον πλησίασε και έφυγε. Ένωσε αίμα να στάζει από τη μύτη του.

εκείνα τα όνειρα όπου όλο θες να φτάσεις κάπου, αλλά δεν φτάνεις ποτέ. Σηκώθηκε και σκούπισε το αίμα που έσταζε από τη μύτη του. Μπροστά του βρισκόταν ένα τραπέζακι. Πάνω του έστεκε, περήφανη ένδειξη άλλης μίας χαμένης βραδιάς, ένα πιάτο με υπολείμματα κόκας. Η σειρήνα του περιπολικού ακουγόταν ακόμη. Κάπου μακριά πια. Όχι γι' αυτόν. Για κάτι άλλο. Άλλη μία φορά που η ελληνική αστυνομία

του γάμαγε τον ύπνο. Γαμημένη πόλη. Γαμημένοι μπάτσοι. Έπιασε το πιάτο κι έναν αναπήρα. Το έκαψε για λίγο και πήρε την κάρτα του. Έτριψε σα να μην υπάρχει αύριο κι έβγαλε ένα μύτο. Τον ρούφηξε λαίμαργα και σηκώθηκε. Ένωσε τα άντερα του να σφίγγονται. Στο διάδρομο τού ήρθε να ξεράσει. Στηρήχτηκε στον τοίχο. Πέταξε το παντελόνι του κι έτρεξε στο μπάνιο. Με το χέσιμο ένωσε καλύτερα. Αφού έριξε νερό στο πρόσωπό του ένωσε ακόμη καλύτερα. Και τώρα δουλειά. Υπήρχαν πράγματα που έπρεπε να γίνουν.

Στην κουζίνα μήκ με τον αέρα του «σας γαμάω όλους». Ντυμένος όπως αρ-

μόζει στην περίπτωση. Με ένα βρακί και τη φθαρμένη Adidas μπλούζα του κλειστή μέχρι το γιακά. Έξυσε τον κώλο του κι έπιασε ένα ποτήρι. Έριξε φραπέ, ζάχαρη, νερό κι ένα αυγό από το ψυγείο κι ανακάτεψε. Το ήπιε μονορούφι, ρεύτηκε και πήρε τα τσιγάρα του. Το πρωινό των πρωταθλητών, το έλεγε ο Στέφαν. Σήμερα έβγαине. Η πρώτη φορά μετά από τέσσερα χρόνια. Ο Στέφαν γάμαγε κι έδερνε. Κακός καριόλης. Κι αυτός ήταν ο καλύτερός του φίλος. Τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός του. Σαν αδελφός που ποτέ δεν είχε. Από μικροί μαζί. Ήταν φίλες οι μανάδες τους. Μεγάλωσαν δίπλα. Του Στέφαν δεν του την έβγαине κανείς στην Κυψέλη. Ούτε κι ο μαλάκας ο Μπογδάν που το παίζει κάποιος, ο βλάκας. Στη φάπα θα τον είχε ο Στέφαν. Μεγάλωσε και του την έστησαν οι καριόλες. Του τη φόρτωσαν τη ληστεία στο κοσμηματοπωλείο. Ένα βίντεο είχαν με έναν χοντρό μπετόβλακα με μάσκα. Ούτε καν έμοιαζε στον Στέφαν. Ο Λούκας έγλειψε το δάχτυλό του, έφερε μία γύρα το πιάτο κι άπλωσε ό,τι είχε απομείνει από την κόκα στα ούλα του. Μπούκωσε δύο ντεπόν και κατευθύνθηκε στο μπαλκόνι με τα τσιγάρα στο χέρι. Άνοιξε το παντζούρι, άραξε σε μία πλαστική καρέκλα και πέταξε τον Άσσο χρυσή κασετίνα στο τραπέζακι μπροστά του. Άπλωσε το χέρι του και πήρε ένα.

Άνοιξε το κινητό του. 2310 από ηχεία κινητού. Άναψε το τσιγάρο του. Άφησε τον ήλιο να τον κάψει. Τη θέα του έκοβε κάθετα ένας τοίχος. Από τότε που μπήκε ο Στέφαν μέσα ήταν σα να χτύπαγε διαρκώς σε έναν γαμημένο τοίχο. Από τα 19 στα 23. Από τη μία μαλακία στην άλλη. Αμφέτα, κόκα και ντεπόν. Και. Καφές, τσιγάρα, βότκα. Να τρέχει με χίλια. Με σπασμένα φρένα. Από τα σύνορα στη γαμημένη Αθήνα. Φορτωμένα αμάξια και ξύλο στα στενά. Σπασμένα δάχτυλα, μύτες, χέρια. Τσαμπουκάδες με μαλάκες. Άγρια στριμώγματα από μπάτσους. Με χίλια πάνω στον γαμημένο τοίχο. Ένα σπλάτς. Κι έπειτα σιωπή. Το μόνο που θα μείνει. Μία μικρή γαμημένη κηλίδα. Αυτός. Ο Στέφαν θα ήξερε τι να κάνουν. Θα έφτιαχνε ξανά τη συμμορία. Θα γάμαγαν μερικούς κώλους. Θα... Ξεφύσησε τον καπνό σαν ταύρος και κοίταξε την ώρα. Έντεκα. Ο Μπογδάν θα έπινε τον καφέ του στο καφενείο. Χρειαζόταν χρήματα. Σήμερα έβγαине ο Στέφαν. Μετά από τέσσερα γαμημένα χρόνια. Σηκώθηκε. Έβαλε το παντελόνι του. Άρπαξε τα κλειδιά του, τα τσιγάρα του και το κινητό του. Κοπάνησε την πόρτα κι έφυγε. Αν και δεν το ήξερε ακόμη, μόλις ξεκίναγε η τελευταία μέρα της ζωής του.

Ο τοίχος.

Και ένα σπλάτς.

Έπειτα σιωπή.

I

Ο Μπογδάν καθόταν σε μία λευκή πλαστική καρέκλα. Με την πλάτη της ακουμπούσε στον τοίχο του καφενείου του. Φορούσε μαύρα γυαλιά Ray Ban, μία ασπρόμαυρη φόρμα Γίνονα ασορτί πάνω-κάτω και τη συνηθισμένη χαζόφατσα του. Στη μέση του φούσκωνε ένα μαύρο τσαντάκι. Από πάνω φούσκωνε περήφανα η χοντρή κοιλιά του. Μόλις τον είδε έβαλε το χέρι του κάτω από το τσαντάκι μέσης κι έξυσε τα αρχίδια του. Ήταν το καλωσόρισμά του. Καλώς τα αρχίδια μας τα δυο. Λίγα μέτρα πιο 'κει τέσσερις διάδες ξεφτίλιζαν κάτι πάκια. Από μακριά ακουγόταν να χτυπά επίμονα ένας συναγερμός. Η αιτία: δύο γατιά που γαμιόνταν άγρια πάνω στο ζεστό καπό ενός Toyota Yaris. Ο γάτος έχυσε. Ένα περιστέρι έχεσε. Το σκατό έσκισε τον αέρα μπροστά από το πρόσωπο του Λούκας. Έσκασε μπροστά από τα πόδια του. Σπλάτς. Υπολείμματα σκατού πουλιού στα παπούτσια του. Γαμημένη πόλη. Γαμημένοι μπάτσους. Γαμημένα περιστέρια. Ο Λούκας πέρασε τον δρόμο ρίχνοντας κλεφτές ματιές αηδίας στους διάδες. Είχε το βλέμμα του ανθρώπου που ήξερε τη θέση του. Επικεντρώθηκε στον Μπογδάν.

«Καλώς τον Μαλακίδη». «Κόφτο Μπογδάν. Ξέρεις ότι με ενοχλεί». Ο Μπογδάν έξυσε τα αρχίδια του. Το τσαντάκι της μέσης του κινήθηκε βαριά. Το χέρι του βρισκόταν σταθερά σε απόσταση αναπνοής από το τσαντάκι του. «Τι έγινε πουτανάκι, πάλι αγάμητο μου ήρθες». Ο Μπογδάν γέλασε μόνος του με το χαζό αστείο του. «Κάτσε κάτω Μαλακίδη. Και μάθε να γελάς με ένα καλό αστείο». Ο Λούκας έκατσε. Δεν κατάφερε να γελάσει. Ο Μπογδάν έξυσε με το καλάμακι τα υπολείμματα κολλημένου φραπέ στα τοιχώματα του γυάλινου ποτηριού. Τα ανακάτεψε με τον εναπομείναντα καφέ κι ήπιε μία γενναία γουλιά. Ρώτησε αυτάρεσκα: «Γιατί τέτοια μούτρα Μαλακίδη». Ο Λούκας είχε ηττηθεί κατά κράτος. Προτιμούσε να τον λέει Μαλακίδη παρά να τον αφήνει να τον φωνάζει πουτανάκι.

«Ακού Μπογδάν, χρειάζομαι χρήματα». «Το ξέρω Μαλακίδη. Γι' αυτό έρχεσαι να με δεις πάντα. Βγάλε το σκασμό και άκου». Ο Λούκας έσφιξε τα χέρια του ανάμεσα στα γόνατά του και κοίταξε αλλού. «Είναι ένα αρχιδάκι που νομίζει πως μπορεί να μου τη βγει. Έχει συνεργείο στην Πειραιώς. Θέλω να πας να το βρεις, να το κανονίσεις. Του παίρνεις δύο χιλιάδικα, κρατάς πεντακόσια, τα υπόλοιπα δικά μου». Όση ώρα του έλεγε τη διευθύνση έσφιγγε τα χέρια του όσο πιο δυνατά γινόταν. Αν γινόταν θα έχωνε το ένα μέσα στο άλλο για να αντισταθεί στην παρόρμηση να του λιώσει τη χαζόφατσα στο πεζοδρόμιο. Να του σπάσει τα

δόντια στον τοίχο. Εντάξει Μπογδάν. Πες το κι έγινε. Και σηκώθηκε.

Στη γωνία ένα γατί γλειφόταν νωχελικά. Φαινόταν ευτυχισμένο. Λίγα μέτρα πιο μακριά οι διάδες είχαν αρχίσει να βαριούνται με τα πάκια. Τα παράτησαν και κατευθύνθηκαν στο καφενείο του Μπογδάν. Με την άκρη του ματιού του τους είδε να τον χαιρετούν φιλικά. Πριν στρίψει κι εξαφανιστεί, γύρισε και κοίταξε μία τελευταία φορά. Η εικοσάχρονη Ουκρανή έπαιρνε παραγγελία από τους μπάτσους. Λαίμαργα βλέμματα. Χαμόγελα με αηδία.

Μπήκε στο Fiat του '95 κι άνοιξε το κινητό του. Αν ήταν να το κάνει αυτό, χρειάζοταν δυνάμεις.

Ακρόαση ηχογραφημένης κλήσης 15/4Α.

Ηχητικό τεκμήριο της υπόθεσης εξάρθρωσης της εγκληματικής οργάνωσης, διακίνησης μαριχουάνας, κόκας και αμφεταμινών στο κέντρο Αθηνών.

«Ελα αγορίνα μου, σε ξύπνησα;». «Εσύ τι λες, ρε Λούκας; Είναι δώδεκα ακόμη. Εσύ γιατί είσαι ξύπνιος; Αν θυμάμαι καλά σε είδα στις δύο». «Χρειάζομαι ανεφοδιασμό». «Κι εγώ χρειάζομαι ρευστό». «Θα στα δώσω, ρε Κώστα». «Μου χρωστάς οχτακόσια, Λούκα»/ «Βάλε ένα διπλό, να τα κάνουμε εννιακόσια». «Γαμήσου Λούκα, εγώ φταίω που το σήκωσα». «Άκου Κώστα, σε μισή ώρα είμαι σπίτι σου. Σου δίνω 300 μου δίνεις ένα διπλό. Και από βράδυ σου φέρνω άλλα 200. Χρειάζομαι δυνάμεις. Έχω δουλειές».

Κλικ.

Τέλος ηχογραφημένης κλήσης.

II

Ο Λούκας έκλεισε το τηλέφωνο, χωρίς να περιμένει απάντηση. Δεν θα του άφηνε περιθώρια να αρνηθεί. Χρειαζόταν δυνάμεις. Χρειαζόταν ρευστό. Έβγαине ο Στέφαν σήμερα. Έφτασε νωρίτερα. Πάρκαρε κι άνοιξε το ντουλαπάκι του συνοδηγού. Έβγαλε τη σιδερογροθιά και την έβαλε στην τσέπη του. Βγήκε και κατευθύνθηκε προς την πολυκατοικία του Κώστα. Θα χτύπαγε το κουδούνι μέχρι που τ' αρχιδάκι να κατέβει. Το δεξί του χέρι στην τσέπη της φόρμας του. Το αριστερό κολλημένο στο κουδούνι. Ο Κώστας κατέβηκε. Φορούσε τα χτεσινά του ρούχα. Και μία ξινομένη φάτσα. «Ελπίζω να έχεις τα φράγκα». Ο Λούκας φορούσε την παλιά φθαρμένη Adidas. Και μία σιδερογροθιά. Κινήθηκε γρήγορα. Σε κλάσματα δευτερολέπτου το δεξί του χέρι από την τσέπη του βρισκόταν σε πορεία πρόσκρουσης με το στόμα του Κώστα. Ένιωσε δόντια να σπάνε. Ο Κώστας έπεσε κάτω. Έπεσε πάνω του. Έψαξε τις τσέπες του. Ο Κώστας έφτυσε αίμα και κομμάτια δοντιών. Ο Λούκας άρπαξε το σακουλάκι και σηκώθηκε. Κάτι μαλάκες μικροαστοί κοίταζαν από το μπαλκόνι. Όταν είδαν ότι τους είδε, μπήκαν μέσα. Ο Κώστας δεν θα έλεγε τίποτα. Όχι μπροστά στο σπίτι του. Όχι, δεν θα έκανε σκηνή.

Ο Λούκας κατευθύνθηκε στο αυτοκίνητό του. Μπήκε μέσα, μάρσαρε κι εξαφανίστηκε. Ο Κώστας σηκώθηκε ζαλισμένος. Το υποσχέθηκε στον εαυτό του.

Την επόμενη φορά που θα έβλεπε τον μαλάκα, θα τον σκότωνε.

Ο Λούκας σκέφτηκε ότι ο Κώστας είναι κότα. Τα μέτρησε στο μυαλό του. Βγήκε κερδισμένος. Θα του κλάσει. Οδήγησε μέχρι που βρήκε ένα ήσυχο στενό. Πάρκαρε. Έβγαλε δύο χοντρούς μύτους πάνω στο κινητό του. Ρούφηξε. Έφτιαξε έναν άσσο με μάγκο. Έβαλε μπροστά. Η μηχανή εσωτερικής καύσης γουργούρισε νευρικά. Το mp3 άνοιξε αυτόματα. Το άρρωστο beat από τα Παυσίπινα πλημμύρισε το αυτοκίνητο. Ξεφύσησε κόκα και καπνό. Πάτησε γκάζι. Νεκρή εργασία μάρσαρε στην άσφαλτο. Γύρω του γύρναγε η πόλη. Ένωσε ο ίδιος μέταλλο να χτυπά με δύναμη μπετόν. Αναμνήσεις. Βουτιά σε ασβέστη. Τζίνια. Περαγκόν. Σπυράκια εφηβείας. Η πρώτη μαλακία. Ζαλισμένος στα κρυφά. Όνειρα υγρά. Καύλωσε. Γύρω του συνέχιζε να γυρνά η πόλη.

Άσχημη πόλη.

III

Πάρκαρε το Fiat τρεις δρόμους πιο μακριά. Έστρωσε ένα μύτο. Ρούφηξε. Ξανά και ξανά. Μέχρι να φτάσει τον γαμημένο ήλιο. Να γίνει μία μικροσκοπική σφαίρα. Να περάσει από τη σχισμή. Να γλιτώσει. Όχι πια εδώ. Κάπου αλλού. Όταν πάτησε άσφαλτο ένωσε ξανά ο εαυτός του. Για ακόμη μία φορά. Εγκλωβισμένος στο εδώ. Το μυαλό του έτρεχε με χίλια. Η πόλη χόρευε γύρω του σε αργή κίνηση. Βιαζόταν να τον προλάβει. Πέρασε και χάθηκε. Ένα Citroen με μία ψωνάρα που δεν θα τον κοιτάξει ποτέ. Ένας άστεγος που κοιμόταν παρέα με το τίποτα. Ένας πρεζάκιος που μιλάγε στο τίποτα. Χαμένος στο δικό του αστικό τίποτα. Και έπειτα αυτός. Το δικό του τίποτα. Ένα παρτέρι με κατουρημένες μαργαρίτες. Και πολυκατοικίες. Γκρίζες. Καρφώνουν τον ουρανό. Άνθρωποι, σκυλιά, σκατά, σκουπίδια, κόρνες. Αυτός στο κέντρο. Με το χέρι του χαίιδεψε τη σιδερογροθιά.

Όταν πέρασε τη δίφυλλη μεταλλική πόρτα του συνεργείου, το δεξί του χέρι ήταν στην τσέπη του. Το αρχιδάκι ήταν μόνο του. Γύρω του αυτοκίνητα. Στον τοίχο μία ελληνική σημαία. Το πλησίασε. Δεν φάνηκε να μασάει. Φαινόταν γερός. Το αρχιδάκι άπλωσε ένα πτυσσόμενο. Ο Λούκας ήταν πιο γρήγορος. Χώθηκε στο σώμα του. Χτύπησε νεφρά με σιδερογροθιά. Το αρχιδάκι δίπλωσε. Ο Λούκας τον έπιασε γερά από το λαιμό. Του κατέβασε τη μάπα στο γόνατο. Ένωσε μύτη να σπάει σε κόκκαλο. Φαντάστηκε δόντια να σκίζουν ούλα. Η Adidas γέμισε αίματα. Ο Λούκας το άφησε να πέσει κάτω. Χρωστάς. Μπογδάν. Πού είναι τα χρήματα; Πού είναι τα χρήματα πουτάνα; Στο γρ...φ...ο.

Ο Λούκας άνοιξε την πόρτα. Στο κέντρο ένα γραφείο από φτηνή μελαμίνη. Άνοιξε το πρώτο συρτάρι. Χαρτιά. Προφυλακτικά. Και μία διαφήμιση για τρόμπα μεγέθυνσης πέους. Στη φωτογραφία ένας βλάκας με μυσ. Τρόμπαρε αγχωμένος την ψωλή του. Και τίποτα άλλο. Άνοιξε το δεύτερο συρτάρι και βουαλά. Τα άρπαξε. Τα έχωσε στην τσέπη του. Δεν τα μέτρησε. Βγήκε ξανά έξω. Το αρχιδάκι στο πάτωμα. Έγραφε στο κινητό του. Του πήρε το κινητό και το πέταξε. Επιτάχυνε και κατευθύνθηκε στη δίφυλλη πόρτα. Ώρα να την κάνει. Από πίσω του ένωσε το αρχιδάκι να σηκώνεται.

Όταν πάτησε δρόμο. Κάτι περίεργο. Κίνηση στα γύρω συνεργεία. Η κίνηση τον πλησίαζε. Επιτάχυνε το βήμα του. Επιτάχυνε κι αυτή. Είχε γνωστούς το αρχιδάκι. Έπρεπε να το περιμένει ότι ο Μπογδάν θα τον έστειλε στα σκατά. Του την κράταγε φυλαγμένη. Από τότε με τον Στέφαν. Η κίνηση τον πλησίαζε. Έτρεξε. Πιάστε τον πούστη. Πίσω του καλπασμός παπουτσιών. Έφτασε στο αυτοκίνητό του. Ξεκλείδωσε. Ίσα που πρόλαβε να βάλει μπροστά. Σίγουρα είδαν πινακίδα. Θα του την έχουν φυλαγμένη. Σκατά.

Τα χέρια του έτρεμαν στο τιμόνι.

Σκατά.

IV

Ένα Fiat του '95, χρώματος σκούρο μπλε, διέσχισε σα σφαίρα την Πειραιώς. Ένας ταρίφας κοίταξε στραβωμένος και γαμοσταύρισε. «Κοίτα τον μαλάκα», είπε στον μαλάκα που είχε πάρει για κούρσα. Ο μαλάκας κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και κοίταξε ξανά έξω από το παράθυρο. Ήλπιζε να αποφύγει τη συζήτηση. Μάταια. Ο ταρίφας ήταν αποφασισμένος να στάξει τη μοναξιά του στο μυαλό ενός ακόμη αγνώστου. Να τον ενημερώσει για τα χιλιοειπωμένα κλισέ που πέρναγε για μοναδική του σοφία. Χιλιοπαιγμένες θεωρίες συνωμοσίας αναμειγμένες με τηλεοπτικά τσιτάτα, σεβρισμένες με τον αυτάρεσκο ναρκισσισμό ενός πουθενά που νομίζει ότι είναι κάτι παραπάνω από το τίποτα. Ο μαλάκας, όση ώρα μιλάγε ο ταρίφας, κοίταζε έξω από το παράθυρο κι απαντούσε μηχανικά. Σκεφτόταν τη 55αρα Samsung που είχε προσφορά το Πλαίσιο. Φαντάστηκε τον εαυτό του να βλέπει Netflix σε 4K. Μακάρι να έπιανε το vds1 στην περιοχή του. Όνειρα ενός μέτριου ονειρευτή. Κυλούσαν πάνω σε αστικά χιλιόμετρα. Μουσική υπόκρουση, η βλακεία του συνομιλητή του.

Ο Λούκας από την άλλη, είχε πιο επιτακτικά ζητήματα να λύσει. Ζητήματα ζωής και θανάτου. Κι η ζυγαριά έγερνε όλο και πιο πολύ στη μεριά θάνατος. Τον έπιασε το φανάρι. Σταμάτησε απότομα. Κοίταξε από τον καθρέφτη. Δεν φαινόταν να τον ακολουθεί κανείς. Έβαλε το χέρι στην τσέπη κι έβγαλε το ματσάκι με τα πενηντάευρα. Μέτρησε εξήντα. Γάμα τον Μπογδάν. Γάμα τον μαλάκα. Τα φράγκα θα τα κράταγε όλα. Θα πήγαινε στο σπίτι του Στέφαν. Θα τον περίμενε εκεί. Αυτός θα ήξερε τι να κάνουν. Χρειαζόταν τη συμβουλή του. Να πα να γαμηθεί ο μαλάκας ο Μπογδάν. Σήμερα βγαίνει ο Στέφαν.

Το τηλέφωνο χτύπησε. Το φανάρι έδειξε πράσινο. Δεν το σήκωσε. Γκάζωσε. Χωρίς να τον ρωτήσουν. Από τη θέση του συνοδηγού. Αναμνήσεις αναδύθηκαν. Αυτός. Παιδί. Ο πατέρας του. Σκληρός άνθρωπος. Είχε πάντα ένα ξύλινο στειλιάρι. Άκουγε τους Έλληνες που τον έβριζαν κι έβριζε κι αυτός. Νόμιζε πως έτσι θα τον πέραναν για όμοιό τους. Καμία επιτυχία. Έμαθε τη γλώσσα καλύτερα από αυτούς. Καμία επιτυχία. Κόρναρε κι έβριζε στον δρόμο. Καμία επιτυχία. Μέχρι που ανακάλυψε το στειλιάρι. Όταν τον έβριζαν στον δρόμο έλεγε: «Λούκας το στειλιάρι!». Άνοιξε το παράθυρο, έπαιρνε το στειλιάρι και κοπάναγε το διπλανό αυτοκίνητο. Το κοπάναγε με μίσος. Το κοπάναγε για τις χαμένες βδομάδες. Για τα χαμένα μεροκάματα. Για τη μάνα του που ξημεροβραδιαζόταν να πλένει σκάλες πολυκατοικιών. Από τα υπόγεια στα ρετιρέ και πάλι πίσω. Χιλιόμετρα μικροαστικών αντιπαροχών, φτύνοντας κινέζες και καταπίνοντας άγχος. Και το Σάββατο σαρδέλα σε κονσέρβα. Έτσι είπε ο γιατρός. Το παιδί πρέπει να τρώει ψάρι. Μα δεν πλήρωνε εκείνος. Κι έπειτα αυτός. Μόνος σε ένα σχολείο που τα πάντα του έλεγαν ότι είναι ξένος. Μια μέρα μπήκε ο διευθυντής. Σκέτος μαλάκας. Άρχισε να φωνάζει σε μία γλώσσα που δεν καταλάβαινε. Αυτός ζωγράφιζε. Η μάνα του είχε καταφέρει να του πάρει ολόκληρη την κασετίνα Cariosa. Και τα δώδεκα χρώματα. Περιήφανος μουτζούρωνε ένα βιβλίο με γράμματα που δεν ήξερε τι λένε. Ο διευθυντής ούρλιαζε κι ούρλιαζε. Αυτός ζωγράφιζε και ζωγράφιζε. Και ξαφνικά, έτσι χωρίς λόγο, του σκάει μία σφαλιάρα. Και του παίρνει και τους μαρκαδόρους. Όταν γύρισε σπίτι. Κλάματα. Θα έπρεπε να πάνε οι γονείς του να πάρουν τους μαρκαδόρους. Να ακούσουν και το κήρυγμα του μαλάκα. Μα πού χρόνος; Του είπαν: «καλά να πάθεις. Να πρόσεχες. Δεν έχει άλλους μαρκαδόρους!». Μόνο σαρδέλα σε κονσέρβα. Το επόμενο πρωί ξανά σε ένα σχολείο που μισούσε. Σε μία πόλη που δεν ήταν δική του. Σε μία ζωή που όλα ούρλιαζαν «δεν σου ανήκει!». Ψόφα. Εσείς. Εσείς να ψοφήσετε μαλάκες. Όλοι σας. Γαμημένοι. Ψοφήστε. Ψοφήστε μαλάκες.

Ο Λούκας νόμιζε ότι άκουσε ουρλιαχτά. Αλλά ήταν στο μυαλό του. Φωνές χόρευαν με κόκα κι αναμνήσεις. Στο μπλε fiat του '95. Ταξίδευαν στην πόλη. Από τη θέση του συνοδηγού. Να κοιτούν την πόλη να γυρνάει.

Σε είκοσι τρία λεπτά ακριβώς ο Λούκας θα πεθάνει.

Οι αναμνήσεις του θα σβήσουν.

Οι φωνές θα πάψουν.

Και έπειτα σιωπή.

Ο τοίχος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Απόσπασμα από την απομαγνητοφώνηση της κατάθεσης του υπαστυνόμου ασφαλείας Παναγιώτη Νάσσου.

Υπαστυνόμος: Το σπίτι παρακολουθούνταν γιατί είχαμε βάσιμες υποψίες ότι ο ύποπτος θα επεδίωκε να συναντήσει τον Στέφαν μόλις αποφυλακίζόταν.

Εισαγγελέας: Γιατί δεν τον περιμένετε στον σταθμό Λαρίσης όπου και θα αποβιβαζόταν ο Στέφαν;

Υπαστυνόμος: Από τις κινήσεις του υπόπτου μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν προέκυπτε ότι θα τον περίμενε στο σταθμό Λαρίσης. Θεωρήσαμε πιο πιθανό, και δικαίως, ότι θα τον περίμενε στο σπίτι του.

Εισαγγελέας: Συνεχίστε...

Υπαστυνόμος: Όπως έλεγα, όταν ο ύποπτος αποβιβάστηκε από το όχημά του, ένας άντρας αγνώστων στοιχείων κατέβηκε από διερχόμενη μηχανή, έβγαλε ένα περιστροφικό και το έστρεψε στον ύποπτο.

Εισαγγελέας: Κι εσείς;

Υπαστυνόμος: Εμείς αμέσως κάναμε να βγούμε από το υπηρεσιακό όχημα, αλλά εκείνη τη στιγμή είναι που αντιληφθήκαμε ότι ένας άντρας μόλις είχε πηδήξει από την ταράτσα παρακείμενης πολυκατοικίας...

To be continued